

L'aparellador i la seva obra

Jaume Cuadrench (foto de la dreta) ha participat en la remodelació d'entorns i edificis emblemàtics de la ciutat. Aquí el podem veure durant les obres de pavimentació de la placeta de l'Església. Amb aquesta obra van tornar els tres graons a la plaça d'accés a la catedral

Tres graons

Una altra caixa, la de Catalunya, diuen que ha finançat les obres de repavimentació de la plaça de l'Església.

«En aquesta plaça veiem de tot: batejos, primeres comunions, casaments i enterraments», diu Pepito Tarrés quan parla del mirador que és la seva casa del carrer Sant Miquel, davant de la porta de Sant Agustí de la catedral. Ell encara recorda els anys en què la plaça de l'Església tenia tres graons i tres plataners. I recorda, per descomptat, tots els anys que la plaça ha estat sense graons i amb un sol plataner, perquè, ara, precisament, la plaça torna a tenir tres graons, i a pesar d'això (dels canvis i dels graons), «tot segueix passant per aquí», la vida i la mort, camí dels rituals que embolcallen aquests misteris tan grans.

En fi, que la plaça torna a tenir tres graons,

posats «pels paletes del Torroella», sota la direcció tècnica de Jaume Cuadrench, i sota els ulls interessats de solsonins i passavolants.

Efectivament, les boles primaverals del plataner es desgranen sobre les lloses que refan el paviment de la placeta i és llavors quan Jaume Cuadrench ens explica que la pedra que estan col·locant és pedra del país, tretada de la pedrera del Molí del Pont, i subministrada pel picapedrer Parcerisa. «Aquesta és la mateixa pedra que hi ha a la plaça de Sant Joan, o a la plaça Major, i tot això fa que el color empalmi amb el to general de la resta del poble». El problema és que aquesta pedra és arenosa i absorbeix la humitat, i això produeix un desgast considerable en la pedra, tal com va succeir amb els elements escultòrics de la façana de sant Agustí de la catedral.

Jaume Cuadrench coneix bé l'arquitectura i l'urbanisme solsoní. Ha intervingut en la major part de l'obra pública que en els anys de

A hores d'ara l'antic edifici del carrer Castell torna a ser la seu de l'Ajuntament
Durant la realització del llibre, però, l'interior d'aquest edifici va ser renovat del tot. Com a la majoria d'indrets de Catalunya, les obres de restauració han estat norma durant els anys de la democràcia. La grua s'ha enfilat també fins al campanar per redescobrir les antigues obertures romàniques (foto superior)

democràcia ha deixat restaurada una bona colla d'edificis nobles de la ciutat. La marca de l'aparellador i dissenyador Cuadrench ha quedat impresa en multitud d'actuacions, fetes de la mà de diferents arquitectes, entre els quals destaquen (pel volum d'obra pública que han fet) els germans Ramon i Antoni Padullés.

Cuadrench ha restaurat un munt de façanes, ha actuat al museu, al Consell Comarcal, a l'Ajuntament..., i amb tot, de l'obra que n'està més satisfet és de la remodelació del cancell de la catedral, amb el tall que permet de veure el relleu romànic de la primitiva portalada.

Ara mateix, Cuadrench acaba la restauració del campanar de la catedral i, amb distintes restauracions en les que també han participat Manel Casserras i el seu fill, bé pot dir-se que la catedral de Solsona va recuperant una gràcia que el pas del temps s'havia cuidat d'esborrar. Ara, amb la plaça de l'Església refeta, l'entorn de la catedral guanyarà també en atractiu. I això és el que pensa Pepito Tarrés, que

d'impressions i històries d'aquesta placeta en té una pila. Recorda, per exemple, quan els cotxes van treure el costum de jugar el frontó en aquesta plaça, i ara haurà d'oblidar la presència de cotxes, perquè «això queda tancat a l'aparcament», avisa Cuadrench. Però la novetat durarà poc, segons Cuadrench. «La gent s'acostuma aviat a les reformes, i de seguida perd la noció del temps en què es van fer les obres. Ara mateix –apunta– ens pensem que l'empedrat de la plaça Major és molt antic, i algun turista es pensa que es troba davant d'una obra medieval. Però el cert és que el paviment de la plaça data del 1.935. Aquest carrer de Sant Miquel mateix el van fer durant la República, i els treballs del passeig del Camp es van fer entre els anys 50 i els 60».

Qui sap si algun dia algú recuperarà el gust de jugar a la pilota sobre aquest paviment que uns quants passants contemplen ara amb curiositat (amb la mateixa curiositat d'un lector que llegís, per exemple, la vida del Pepito Tarrés).